

Glasul copilăriei (Reșița)
ISSN 2734 – 5327 ISSN_L 2734 – 5327

COLEGIUL NAȚIONAL „DIACONOVICI-TIETZ,, Reșița

Glasul Copilariei

Revista clasei / Apariție semestrială

Nr. 2/2019

A sosit iarna ...

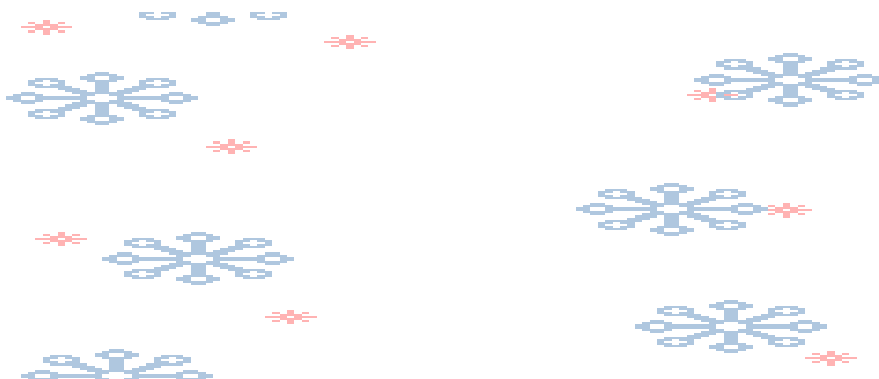
**C
u
r
i
o
z
i
t
ă
ț
i**

**P
o
v
e
s
t
i**

PLANTE **JOCURI** *Legende și tradiții*

Cuprins

Dragi cititori	3
Evenimente	4
Ce știm despre?	7
Legenda lui Moș Crăciun	8
Colinde ... colinde	10
Orizontul ce ne înconjoară	11
În lumea poveștilor	14
Din creațiile copiilor	17
Plante	19
Să desenăm împreună!	20
Antrenament	22
Rubrica părinților	23
Joacă – te cu noi!	24

Dragi cititori,

Iată-ne ajunși la numărul 2 al revistei „Glasul copilăriei”. Un nou anotimp, un nou număr, în care veți găsi multe articole interesante, informații, jocuri, desene, povești, legende, tradiții ori curiozități de la voi și pentru voi

Zâna *IARNĂ* ne bate din nou la ușă, aducându-ne zăpadă, sărbători fericite și multe alte bucurii.

SĂRBĂTORI FERICITE și LA MULȚI ANI!

Vă urează colectivul de redacție al clasei a IV – a

MAREA UNIRE DE LA ALBA IULIA - 1 DECEMBRIE 1918

"... Marea Unire din 1918 a fost și rămâne pagina cea mai sublimă a istoriei românești. Măreția ei stă în faptul că desăvârșirea unității naționale este fapta istorică a întregii națiuni române, realizată într-un elan țâșnit cu putere din străfundurile conștiinței unității neamului, un elan controlat de fruntașii politici, pentru a-l călăuzi cu inteligență politică remarcabilă spre țelul dorit. [...]

Marea Unire nu a fost rezultatul participării României la război. Nici partizanii Antantei, nici cei ai Puterilor Centrale nu au avut în vedere revoluția din Rusia și destrămarea monarhiei austro-ungare. Raționamentul lor s-a înscris formulei tradiționale a raportului de putere interstate: victoria Antantei ne va da Bucovina, Transilvania și Banatul, victoria Puterilor Centrale ne va da Basarabia; o biruință o excludea pe cealaltă, astfel că nimeni nu vedea cum ar fi cu putință ca toate aceste provincii să intre aproape simultan în frontierele Vechiului Regat. [...]

Nu o victorie militară a stat la temelia României Mari, ci actul de voință al națiunii române de a-și da armătura teritorial-instituțională care este statul național.[...]

O necesitate istorică - națiunea trebuie să trăiască într-un stat național - s-a dovedit mai puternică decât orice guvern sau partid, culpabil de egoisme sau incompetență, și, punând în mișcare națiunea, i-a dat acea forță uriașă ca peste toate adversitățile să dea viață aspirației sale: statul național."

Florin Constantiniu - *O istorie sinceră a poporului român*, ed. Univers Enciclopedic, 1997, p. 301-302

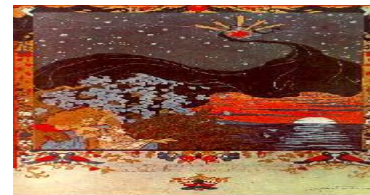
24 ianuarie 1859

La 24 ianuarie/5 februarie 1859, Alexandru Ioan Cuza este votat, unanim, Domn al Moldovei și Domn al Țării Românești, de cele două camere de deputați, mai întâi de cea de la Iași, apoi și de cea de la București. Unirea cea mult așteptată de veacuri, după moartea năpraznică a lui Mihai Viteazul, ucis mișelește de unguri în 1601, pe Câmpia Turdei, se înfăptuise.

*“V-am zis - avea să spună Cuza despre Unire
- că ea va fi precum România o va dori și o
va simți“.*

AlterMedia

Mihai Eminescu – LEGENDA SUFLETULUI ROMÂNESC

“Eminescu este un povestitor fantastic, căruia i se impune nu observarea realității ci recompunerea ei vizionară, grea de semnificații adânci”.

Cel mai mare poet “pe care l-a ivit și-l va ivi, vreodată, poate pământul românesc”, după cum spunea criticul literar, George Călinescu, s-a născut la 15 ianuarie 1850, la Botoșani.

Anii copilăriei i-a petrecut în preajma satului Ipotești, de lângă Botoșani, alături de părinții săi, Gheorghe și Raluca Eminovici, și cei zece frați. Aici a învățat Mihai să iubească natura: lacul, codrul, teii înfloriți, izvorul, stelele nopților de vară.

Mihai Eminescu a creat o operă de proporții monumentale, din care însă, doar o mică parte i-a fost publicată în timpul vieții. Cea dintâi ediție intitulată “Poesii” a apărut la 21 decembrie 1883, sub îngrijirea marelui om de cultură, Titu Maiorescu.

Eminescu a cântat în versurile sale, alături de frumusețile naturii, istoria poporului nostru și a popoarelor lumii, iubirea și a valorificat, în mod strălucit, în poezii proprii ca și în proză o parte a creației noastre populare. Răscolitoare, armonioase, extraordinar de frumos întrupate, poeziile eminesciene sunt cele mai cunoscute: “Floare albastră”, “Sara pe deal”, “O, rămâi”, “Fiind băiet păduri cutreieram”, “Călin – file de poveste” etc. Pe lângă poezii Mihai Eminescu a mai scris basme, nuvele, teatru și publicistică. Tot lui îi datorăm cel mai frumos poem din literatura noastră: “Luceafărul”.

Scrisul eminescian este profund legat de destinul românilor, de istoria, prezentul și viitorul acestui neam.

Elev, T. L. T. M.

CE ȘTIM DESPRE?

Sfântul Nicolae

Sfântul Nicolae s-a născut în Orientul Mijlociu, la 350 de mile nord de Bethlehem.

Istoria și legendele legate de Sfântul Nicolae se întrepătrund, dar se cunoaște cu certitudine că a trăit în secolul al IV-lea, a fost cardinal de Myra (acum aflată pe teritoriul Turciei) și a fost recunoscut și onorat ca sfânt începând cu secolul al VI-lea. Nu mai puțin de douăzeci și una de "miracole" îi sunt atribuite.

Sfântul Nicolae a devenind cunoscut pentru credința, zelul și dragostea pentru semenii și, în special, pentru copii.

De-a lungul secolelor, au apărut povești și legende despre viața și binefacerile Sfântului Nicolae.

Toate acestea sunt bazate pe sfințenia și marea bunătate de care a dat dovadă acest om minunat. Toate acestea au ajutat la înțelegerea motivului pentru care a fost atât de îndrăgit și este considerat protector al celor neajutorați și neputincioși.

O legendă ne spune că trei surori, fetele unui nobil sărac, nu se puteau mărita datorită situației financiare precare.

Se spune că atunci când fata cea mare a ajuns la vremea la care trebuia să se mărite, Nicolae, ajuns deja episcop, a lăsat noaptea, la ușa casei nobilului, un săculeț cu aur.

Povestea s-a repetat întocmai și când a venit vremea de măritiş pentru cea de a doua fată.

Când i-a venit vremea și celei de a treia fete, nobilul a stat de pază pentru a afla cine era cel care le-a făcut bine fetelor sale. În acea noapte, nobilul l-a văzut pe cardinalul care lăsa săculețul cu aur.

Se spune că Sfântul Nicolae s-a urcat pe acoperiş și a dat drumul săculețului prin hornul casei, într-o șosetă pusă la uscat, motiv pentru care a apărut obiceiul agățării șosetelor de șemineu.

După ce tatăl fetelor a văzut cele întâmplare, Nicolae l-a rugat să păstreze secretul, însă acesta nu a rezistat tentației de a povesti mai departe.

De atunci, oricine primea un cadou neașteptat îi mulțumea lui Nicolae pentru el. Cei trei săculeți cu aur făcuți cadou fetelor de nobil au devenit simbolul Sfântului Nicolae sub forma a trei bile de aur.

Culese de elev, C. D. R.

LEGENDA LUI MOȘ CRĂCIUN

A fost odată un păstor sărac și bătrân. N-avea decât vreo trei oi și un cățel cu care rătăcea de colo-colo în căutarea hranei. Într-o zi, apropiindu-se noaptea, se gândi să-și caute un adăpost. În jurul lui însă totul era pustiu, numai nisip și dealuri sterpe. Atunci văzu mișcându-se încet pe bolta cerului o stea minunată, nespus, de strălucitoare.

- Ce stea ciudată a răsărit, spuse el. De când cutreier drumurile turmelor, niciodată n-am văzut o stea atât de luminoasă.

- Ce-ar fi să ne luăm după ea, stăpâne? zise cățelul. Poate ne va arăta calea spre un culcuș ...

- Bine zici tu, cățelule. Hai !

Și urmând ei steaua aceea, merseră până dădură peste un staul de vite pierdut în pustietate. Mulțumiră stelei care i-a călăuzit și, când intrară, mare fu mirarea bătrânului văzând în iesle un Copilaș nou născut, trandafiriu și dolofan, vegheat de Mama Lui. Cum începuse să se lase frigul nopții, vitele din staul se adunaseră împrejur și se străduiau să-i încălzească cu răsuflările lor. Bătrânul se înduioșă: „Ce vite de treabă, își zise el. Dar numai cu răsuflările lor, e slabă nădejde de căldură. Ia să le ajut și eu ...”

Gândind astfel, își luă de pe umeri blana de oaie, singura îmbrăcăminte călduroasă pe care o avea, și înveli cu ea și pe Mamă, și pe Prunc. Pe urmă se cuibări între oi ca să nu-i fie frig și, obosit de drum, adormi și el. De la o vreme, simțind apropierea zorilor, se trezi. Se pregăti de plecare și, pășind tiptil ca să nu-l trezească pe Copilaș, tocmai dădea să iasă, când auzi șoapta Mamei :

- Îți mulțumesc, păstorule. Pentru binele pe care ni l-ai făcut, Dumnezeu te va răsplăti.

- Ei, lasă! Zise bătrânul. Doar n-am făcut-o pentru răsplată!

Și pornind să-și urmeze calea, nu făcu nici douăzeci de pași, când simți un vânt călduț cu mireasmă dulce de flori. La adierea lui, privescuse pustiei cu colinele sale sterpe pieri treptat, ca și cum o mână nevăzută ar fi șters-o cu un burete. Privi în urmă, staulul nicăieri. În jurul său, cât putea cuprinde cu ochii, nu se mai vedea decât o întindere nesfârșită de nori argintii și bucălați. Uimit foarte, tocmai se gândea ce să facă și încotro s-o apuce, când îl învălui o lumină mare și blândă, care-i potoli pe dată spaima ce stătea să-l cuprindă. Văzu atunci în fața lui un jilț înalt din lemn de mesteacăn împodobit cu ghirlande din cele mai felurite flori. Iar în jilțul acela ședea însuși bunul Dumnezeu. Era un bătrân falnic cu plete și sprâncene stufoase și cu o barbă argintie până la brâu. Un cerc luminos îi înconjura capul și tot din lumină era toiagul pe care-l ținea în mână.

Păstorul înțelese că sunase ceasul să dea samă de tot ce făptuise pe lumea asta și inima i se făcu cât un purice. Îngenunche pe pajiștea de nori și își plecă fruntea smerit.

- Cum te cheamă, păstorule ? auzi el glasul Domnului.

- Crăciun mă cheamă, Doamne.

- Și ce ai făcut tu în petrecerea ta prin lume? Făcut-ai bine sau rău?

- Nu se cade s-o spun eu, Doamne. Dar Tu, care ești făcătorul cerului și al pământului, al văzutelor tuturor și nevăzutelor, vei fi având știre și despre faptele unui păstor sărman ca mine.

- Într-adevăr, am știre, zâmbi Bunul Dumnezeu. Știu că n-ai furat, n-ai mințit, n-ai batjocorit și n-ai asuprit pe nimeni. Pe cel neajutorat l-ai ajutat, pe cel flămând l-ai săturat iar celui însetat i-ai dat de băut. Și mai știu că în noaptea asta ai dăruit singurul tău veșmânt călduros unei Mame și Pruncul Ei.

- Așa e, Doamne, mi-a fost milă să-i văd golași ...

- Ei bine, zise atunci Domnul, află, Moș Crăciune, că acel Prunc născut în iesle nu este altul decât Fiul Meu Iisus, pe care L-am trimis pe pământ să vă mântuiască de toate relele ce vă bântuie. Iar pentru binele pe care i l-ai făcut Lui și Sfintei Maicii Sale, te răsplătesc aducându-te în Împărăția Raiului.

Slujba ta, Moș Crăciune va fi aceea ca în fiecare an de ziua Nașterii lui Iisus, să duci bucurii copiilor de pe pământ. Iar dacă se vor ivi vreodată oameni fără de lege care să te prigonească, praful și pulberea să se aleagă de trufia lor, iar tu să fii biruitor asupra tuturor răutăților și să rămâi darnic și bun, în veacul veacurilor, Moș Crăciun !

De atunci, Moș Crăciun își face slujba care i s-a încredințat, meșterind jucării cât e anul de lung. Cățelușul, care niciodată n-a fost leneș, îl ajută și el cât se pricepe, iar cele trei oițe pasc prin prejmă iarba cea veșnic fragedă a Raiului.

La vremea când se apropie iarna, Moș Crăciun scoate un catastif gros, în care sunt trecuți, ca la catalog, toți copiii. Își pune ochelarii, și, cu degetul lui bătrân, urmărește ce stă scris în dreptul fiecăruia: a fost sau nu fost cuminte? Iar apoi pregătește fiecăruia darul pe care-l merită. Când dă de numele vreunui copil care a fost din cale afară de rău, rămâne pe gânduri.

- Ce facem? Îl întrebă pe cățel. Îi dăm și ăstuia un dar? Uite câte răutăți a făcut ...

- Pune-i și lui acolo un flecușteț. Moș Crăciun, zice cățelul, să nu se necăjească prea tare.

Moș Crăciun, suflet bun, se lasă înduioșat de cățel :

- Bine, bine, mormăi el în barbă. Dar îi punem și o ceapă, ca să se învețe minte ...

Și când toate jucăriile sunt pregătite, le încarcă într-o sanie lungă și înhamă cerbii cei albi cu coarne rămuroase, împodobite cu stelute care le luminează calea. Se așază în jilțul saniei, iar cățelul sare și se cuibărește lângă el. Se învelesc amândoi în blănuri. Și pornesc ...

Pe pământ e noaptea sfântă a Nașterii Mântuitorului. Se văd de aici de sus toate ferestrele luminate. În fiecare casă scapără câte un brăduț împodobit. Răzbat până aici, în înalturile înstelate, clopotele sfintelor biserici ce vestesc marea sărbătoare. De la o vreme, pe măsură ce se apropie de pământ, se deslușesc glasurile și clopoțeii colindătorilor. Moș Crăciun e mulțumit. El știe că nu e pe lume bucurie mai mare decât să faci altora bucurii.

E nerăbdător să ajungă, Cățelul, care are mirosul mai ager, adulmecă văzduhul cu botișorul lui negru:

- Parcă se simte mireasmă de cozonac și de cârnați, vestește el.

- Și de sarmale nu? se neliniștește Moș Crăciun.

- Parcă și de sărmăluțe ...

- Ei, atunci e bine, se bucură Moș Crăciun. Înseamnă că s-o găsi și un pahar de vin pentru niște călători înfrigurați ca noi ...

Elev, Ș. R. C.

COLINDE ... COLINDE ... E VREMEA COLINDELOR ...

O, brad frumos,
O, brad frumos
Cu cetina tot verde!
Tu esti copacul credincios ,
Ce frunza nu si-o pierde!
O, brad frumos,
O, brad frumos
Cu cetina tot verde!

O, brad frumos,
O, brad frumos
Vesmintul tau ma-nvata:
Sa sperii, sa fii om credincios
Da mingiiera-n viata.
O, brad frumos,
O, brad frumos
Vesmintul tau ma-nvata.

O, brad frumos,
O, brad frumos
Verdeata ta imi place,
Oricind o vad ma simt voios
Si vesel ea ma face.
O, brad frumos,
O, brad frumos
Verdeata ta imi place.

germană

O, Tannenbaum, o, Tannenbaum
Wie grun sind deine Blatter
Du grunst nicht nur
zur Sommerszeit
Nein, auch im Winter
Wenn es schneit
O, Tannenbaum, o, Tannenbaum
Wie grun sind deine Blatter

franceză

Mon beau sapin, roi des forêts
Que j'aime ta verdure.

Orizontul ce ne înconjoară

CARANSEBES

CASA MUNICIPALĂ DE
CULTURĂ "GEORGE SURU"

BIBLIOTECA MUNICIPALĂ
"MIHAIL HALICI"

Orașul Caransebeș a fost declarat municipiu.

- Atestat documentar, pentru prima dată, în 1289, odată cu poposirea regelui Ladislav al VI-lea;
- Între anii 1658 – 1718, sub stăpânire turcească, orașul este centrul districtului Caransebeș;
- Între anii 1838 – 1871 Caransebeșul a fost reședința Regimentului de Graniță nr.13;
- În anul 1903 s-a construit Primăria orașului Caransebeș;
- Între anii 1950 – 1952 a fost sediul regiunii Severin;
- Între anii 1952 – 1968 a fost sediul raionului Caransebeș, regiunea Banat.

AȘEZARE

- Caransebeșul este așezat la o altitudine de 250 – 300 m;
- Rețeaua hidrografică pe teritoriul Caransebeșului:
- râul Timiș – cu o luncă de cca 1600 m;
- râul Sebeș - cu o luncă de cca 600 – 700 m;

- *Vecinătăți:*

- la est - comuna Turnu Ruieni;
- la nord – est - comuna Obreja;
- la nord - comuna Constantin Daicoviciu;
- la vest - comuna Păltiniș;
- la sud - comuna Buchin.

Distanțe față de :

- București - 473 km;
- Reșița - 44 km;
- Lugoj - 45 km;
- Timișoara - 98 km;
- Arad - 150 km;
- Băile Herculane - 78 km;
- Orșova, port la Dunăre - 94 km;
- Drobeta Turnu Severin - 120 km;
- Complex Turistic Semenik - 83 km;
- Complex Turistic Muntele Mic - 30 km;
- Oțelu –Roșu - 18 km;
- Complex Turistic Scorilo - 36 km;
- Ruinele Sarmisegetusei - 54 km;

ZONE ISTORICE

- Zona centrului civic;
- Piața General Ioan Dragalina;
- Cartierul Teiuș, zonă cu valoare ambientală;
- Complex arheologic Tibiscum, Jupa.

MONUMENTE DE ARTĂ PLASTICĂ

- Bustul arhimandritului dr. Iosif Olaru – în curtea Seminarului Teologic;
- Bustul episcopului Ioan Popasu – în curtea Seminarului Teologic;
- Statuia Generalului Ioan Dragalina – în parcul cu același nume;
- Statuia Generalului Traian Doda – în parcul de lângă liceul cu același nume;
- Monumentul Pro Patria – în curtea Liceului Traian Doda;
- Monumentul închinat luptătorilor în Revoluția din Decembrie 1989 – Piața Revoluției, lângă Biserica Romano-Catolică;
- Monumentul închinat deținuților politici din perioada comunistă – în fața Filialei locale a Băncii Naționale;

- Statuia Maternitate, în curtea Spitalului Municipal.

POPULAȚIA

- în aprilie 2006, populația stabilă a municipiului era de 28 301 de locuitori, din care:
- 26.075 români;
- 606 ucrainieni;
- 567 romi;
- 525 germani;
- 335 maghiari;
- 104 cehi;
- 38 sârbi;
- 10 slovaci;
- 41 alte etnii.

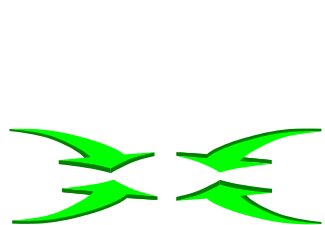
CULTE

- Distribuția după religie:
- 24.631 ortodocși;
- 1.377 catolici;
- 1.183 bapțiști;
- 636 penticostali;
- 131 greco-catolici;
- 113 reformați;
- 75 adventiști de ziua a șaptea;

ÎNVĂȚĂMÂNT

În Caransebeș funcționează următoarele școli:

- Secția Teologie Ortodoxă Didactică;
- Colegiul de Tehnică Bancară;
- Colegiul de Institutori C.D Loga;
- Școala Postliceală sanitară Carol Davila;
- Școala postliceală sanitară Giorgiana;
- Școala postliceală silvică;
- Liceul Traian Doda;
- Școala Normală C.D. Loga;
- Grupul școlar construcții mașini;
- Grupul școlar pentru exploatarea și industrializarea lemnului;
- Grupul școlar auto;
- Seminarul teologic Ioan Popasu;
- Școala generală nr.1, cartier Balta Sărată;
- Școala generală nr.2, cartier Intrare Nord;
- Școala generală nr.3, cartier Teiuș;
- Școala generală nr.4, str. N. Bălcescu;
- Școala generală nr.5, Jupa;
- Școala generală nr.7, cartier Țiglarie;
- Școala generală nr.8, cartier Cazarmii.

În lumea poveștilor

În lumea poveștilor

Peștișorul de aur

A fost odată ca niciodată un pescar bătrân, care locuia împreună cu soția sa în apropierea țărmului unei mări îndepărtate. Bordeiul lor era neîngrijit și dărăpănat, iar bătrânul, slăbit de povara anilor, abia își mai ducea zilele. Nu mai ieșea pe mare, la pescuit, de teamă că n-ar putea face față valurilor mai puternice. Îndrăznea doar să se urce în barca lui veche, legată de o rădăcină uscătivă de pe țărm, de unde își arunca în apă undița. Prindea doar peștișori mai mici, cu care nu reușeau să-și potolească foamea.

Nevasta lui era o femeie tare rea, înfumurată și certăreață, mereu nemulțumită. Zi de zi se plângea de viața pe care o duceau și nu contenea să-și învinovătească bărbatul pentru neajunsurile lor. Într-o bună zi, pescarul își aruncă undița în apă, nădăjduind să prindă cât mai mult pește. Trecu o bună bucată de vreme de când stătea chircit cu undița în mână. Deodată, însă se petrecu o minune: prinse un peștișor mic, din cale afară de frumos și de strălucitor. Nu mai văzuse ceva asemănător: era poleit cu aur.

Peștișorul, cu glas de om, îi ceru pescarului să-l lase în viață și să-l arunce în apă. Pescarul era un om milostiv, însă îi era teamă de gura spurcată a nevestei, gândindu-se că se va întoarce acasă fără hrană. În cele din urmă, cruțând viața bieteii ființe, hotărându-se să o lase să se întoarcă în împărăția apelor. Peștișorul, drept răsplată, îi promise pescarului că-i va îndeplini trei dorințe. Însă bătrânelul, trecut prin atâtea necazuri, nu mai credea în minuni. Își spuse doar că l-ar fi mâniat pe Dumnezeu dacă nu ar fi cruțat viața micului peștișor auriu.

Când pescarul se întoarse acasă cu traista goală, nevasta îl dojeni aspru. Pentru a o îmbuna, îi povesti întâmplarea ciudată de care avu parte, ba pomeni și de promisiunile peștișorului de aur. Preț de câteva clipe, nevasta lui se arătă neîncrezătoare; își spuse că are un papă-lapte de bărbat, mult prea milostiv. Asta trebuie să fi fost pricina pentru care cruțase viața peștișorului. Dar, șireată cum era, se hotărî să pună la încercare promisiunea făcută de peștișor. Porunci bătrânului să se întoarcă îndată pe țărm și să-i ceară peștișorului să-i îndeplinească o dorință.

Pescarul porni înspre mare și, cam șovăielnic, îl strigă pe peștișor. Acesta nu întârzie să se arate, iar pescarul îi destăinuie ce-i ceruse nevasta să-i poruncească. Îi ceru o covată mai mare, în locul celei vechi, ponosite. Peștișorului nu i se păru greu să-i îndeplinească dorința și-i promise pescarului că soția lui va fi mulțumită. Auzind acestea, pescarul porni agale spre casă. Când ajunse aici, spre mirarea lui, văzu în odaia mică a căsuței o covată mare și frumoasă, cum nu-i fusese dat să vadă vreodată. Nevasta sa stătea nerăbdătoare lângă vas, clătinându-și capul în semn de uimire. Acum dădea crezare puterii nemaipomenite a peștișorului de aur și nu trecu mult timp că nascoci din nou o dorință demnă de lăcomia ei.

Gândindu-se că această covătică nu-i este de ajuns, își trimise din nou bărbatul la malul mării, pentru a cere peștișorului de aur să-i îndeplinească cea de-a doua dorință. De astă dată, femeia vroia o casă frumoasă și împodobită, pe locul celei dărăpănate. Zbiera cât o ținea gura, fugărindu-l pe bietul pescar. Vorbele-i tăioase se auziră până departe și pescarul nu avu încotro decât să-l cheme din nou pe făcătorul de minuni. Om cinstit, cumpătat și modest, îi era rușine de lăcomia soției sale. Se temea că peștișorul se va supăra dacă îl caută după atât de puțin timp. Poate își va spune că este și el la fel de necinstit și de lacom ca și nevasta sa. Își ascunse rușinea, își luă inima-n dinți și-l chemă pe peștișor, cu glasul cu care o slugă îl cheamă pe stăpân. Îi aduse la cunoștință cea de-a doua dorință a femeii. Peștișorul îl asigură că dorința îi era ca și îndeplinită, iar la întoarcere va găsi o casă nouă, încăpătoare, din care nu va lipsi nimic.

Pescarul merse înspre casă, cu capul plecat. Spre mirarea lui, în locul bordeiului dărăpănat, se afla o casă mare, nou-nouță, dar nevasta lui stătea în prag, tot mohorâtă, scrâșnind din dinți de nemulțumire. “Te pomenești că nu-i sunt de ajuns toate bogățiile din lume”, așa că îi povesti bărbatului să facă din nou cale-întoarsă și să se înfițișeze înaintea peștișorului. Urma să i se îndeplinească cea de-a treia dorință: vroia un palat. Peștișorul îi îndeplini dorința deși părea deja sătul și plictisit de lăcomia lor. Când barbatul se întoarce acasă, nu-i veni să-și creadă ochilor. În locul casei era un palat care se înălța falnic în ținutul acela părăsit ce până nu demult fusese parcă uitat de Dumnezeu. Nevastă-sa era acum împărăteasă și se așezase deja pe locul de cinste din sala mare a palatului. Când își văzu bărbatul la poartă, îi adresă niște vorbe disprețuitoare, izvorâte din inima ei haină, de piatră. Îl goni de la palat, strigându-i că este un biet muritor, împovărat de ani, și că ar face bine să-și caute norocul în altă parte. Îl izgoni ca pe un dușman și-i spuse să ia seama ca nu care cumva să îndrăznească să mai pună piciorul în palatul ei.

Bătrânul pescar părăsi palatul și porni încotro văzu cu ochii, iar pentru drum nu i se dădu nici măcar o bucată de pâine. Paznicii palatului îl înghiontiră și-l batjocoriră. I se interzise să se mai apropie vreodată de palat. Bietul pescar nici nu înțelegea bine ce se petrecea. Căzu pe gânduri, știa că doar peștișorul de aur putea să-i dea vreun sfat.

Coborî din nou la țărnișă și-l chemă încă o dată deși cele trei dorințe fură deja îndeplinite. Totuși, peștișorul se arată și acum. Bătrânul îi povestește de necazul care dăduse peste el, de trufia nevestei sale, făcând din ea o ființă nemiloasă și răuvoitoare. Pe el îl izgonise din palat, într-o lume a suferinței și a deznădejdiei. Avea o ultimă rugămintă, pornită din suflet. Îi ceru peștișorului să năruie palatul și să facă să dispară bogățiile primite, iar acasă vroia s-o găsească pe nevasta lui așteptând în ușa șubredă a vechiului lor bordei, în care să domnească pacea și împăcarea.

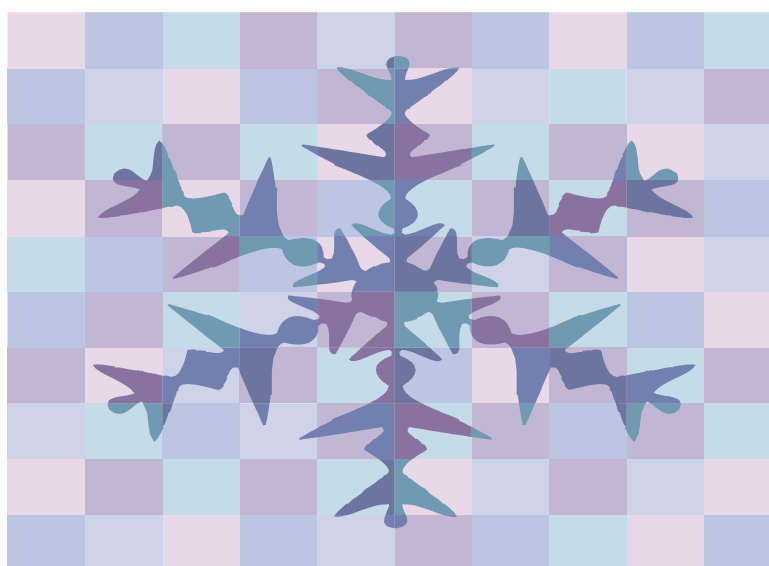
Lăcomia nevestei pescarului îl supără din cale-afară pe peștișor, astfel că se îndură de sufletul necăjit care venise să-și jelească amărăciunea. Hotărî să facă dreptate și să-i îndeplinească această ultimă dorință. Îl îmbună pe bietul pescar și-l trimise acasă.

Nu mai era nici urmă de palat, de curte împărătească și de mulțimea de servitori care forfoteau prin palat să-i facă pe plac stăpânei. Dispăruse și mantia împărătească, purpurie. Când văzu vechea lor căsuță, cu pereții scorijiți, se simți cu sufletul împăcat; înăuntru își găsi nevasta, nestatornică și nemulțumită, cum era și mai înainte.

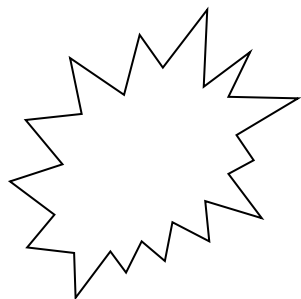
Totul era ca la început: viața lor era lipsită de bucurii și de bogății, așa cum fuseseră obișnuiți. Pescarul mai ieșea din când în când la pescuit, dându-și toată silința să prindă cât mai mulți peștișori în cârligul undiței.

Duceau o viață grea, plină de griji, dar pescarul știa că era tocmai viața pe care și-o dorise, deși nevasta continua să-l dojenească pe nedrept în fiecare zi.

Culeasă de elev, S. A. D.

DIN CREAȚIILE COPIILOR

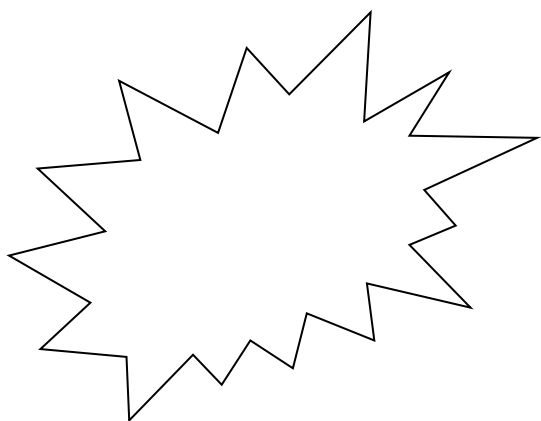
- Cum te cheamă?
- Zori de zeamă.
- Cum te bate?
- Peste spate.
- Cum te strigă?
- Mămăligă.
- Cum te-mpușcă?
- Cu o rățușcă.
- Cine vine?
- Măi, străine?
- Unde te duci?
- După nuci.

M. A. R.

- Cum te cheamă?
- Zor de zeamă.
- Stai nițel
- Azorel,
- Nu mișca
- Că te bat cu mătura.
- Azorel, nu te speria

- Am glumit cu tine-așa.
- Ham, Ham, Ham
- Nu lătra
- Știu că te doare o măsea.

Elevă, L. A.

- Ce faci?
- Dau fân la vaci.
- Da de unde ai fân?
- Nu știu.
- Păi de ce?
- Păi nu mi-s de la țară.
- Atunci, hai la țară?
- Păi nu că îmi este frică de vaci.
- Apăi dacă ți-i frică de vaci nu mai zi tu
- Că dai fân la vaci!

Elev, N. A. A.

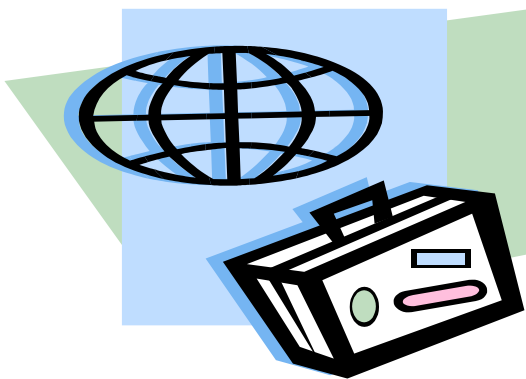
- Un-te duci?
- După nuci
- Ce să faci?
- Le dau lui Ricardo?
- Ce ai acolo?
- O pisică.
- Cum o cheamă?
- Mobi.
- Ce are?
- O doare gâtul.

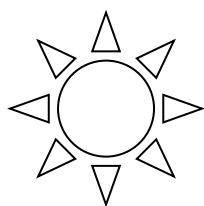
Elev, C. D. R.

CARTEA MEA PREFERATĂ

E iarnă. Afară ninge cu fulgi mari și deși.E vacanță, iar sărbătorile ne bat la ușă.
Eu trebuie să-mi aleg o carte preferată pentru a o citi. Of, Doamne, nu știu ce să-mi aleg: Mica sirenă, Soldățelul de plumb, Crăiasa Zăpezii, nu știu care ...
Am să le citesc pe toate, ca să văd care îmi place cel mai mult!
Am terminat! Toate sunt superbe, dar preferata mea este ... Mica sirenă!
A fost destul de ușor dacă le-am citit pe toate! ...

Elevă, Ș. R. C.

PLANTE

GERBERA

Denumire științifică: Gerbera jamesonii

Familie: Asteraceae

Origine: Africa de Sud

Perioada de înflorire: vara până toamna

Înălțime: 45 cm

Diametru: 45 cm

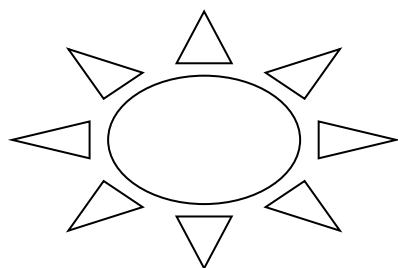
Distanța de plantare: aprox. 45 cm

Sol: nisipos, ușor drenabil (altfel pot apărea boli provocate de ciuperci)

Expunere: loc deschis și însorit; este sensibilă la îngheț și are nevoie de protecție împotriva vântului puternic.

Udare: regulată și din abundență în perioada de creștere

Fertilizare: ocazional, în perioada de creștere

Gerbera este o plantă cu flori de culori vibrante. Există în jur de 40 de specii, răspândite din Africa, Madagascar și până în Asia tropicală și America de Sud. Fiecare plantă are mai mult de 10 frunze de culoare verde, aranjate într-o coroană paralelă cu pământul.

Gerbera poate fi plantată în grădină, în ghivece individuale sau în ghivece decorative, la un loc cu alte specii de plante. Există mulți hibrizi și culorile variază la fel de mult - de la alb, crem, galben, portocaliu - roșiatic, până la purpuriu sau violet. Gerbera se cultivă de obicei în sere și este foarte îndrăgită. Înfloarește toată perioada anului.

Există câteva principii când vine vorba de cultivarea de gerbera, care, dacă sunt respectate întocmai, vor duce la obținerea unor gerbera cu tulpini puternice, flori strălucitoare și rezistente la unele boli ale plantelor și la condițiile atmosferice.

Gerbera se plantează la suprafața solului, NICIODATĂ adânc în pământ. Se plantează numai răsadurile de flori sănătoase.

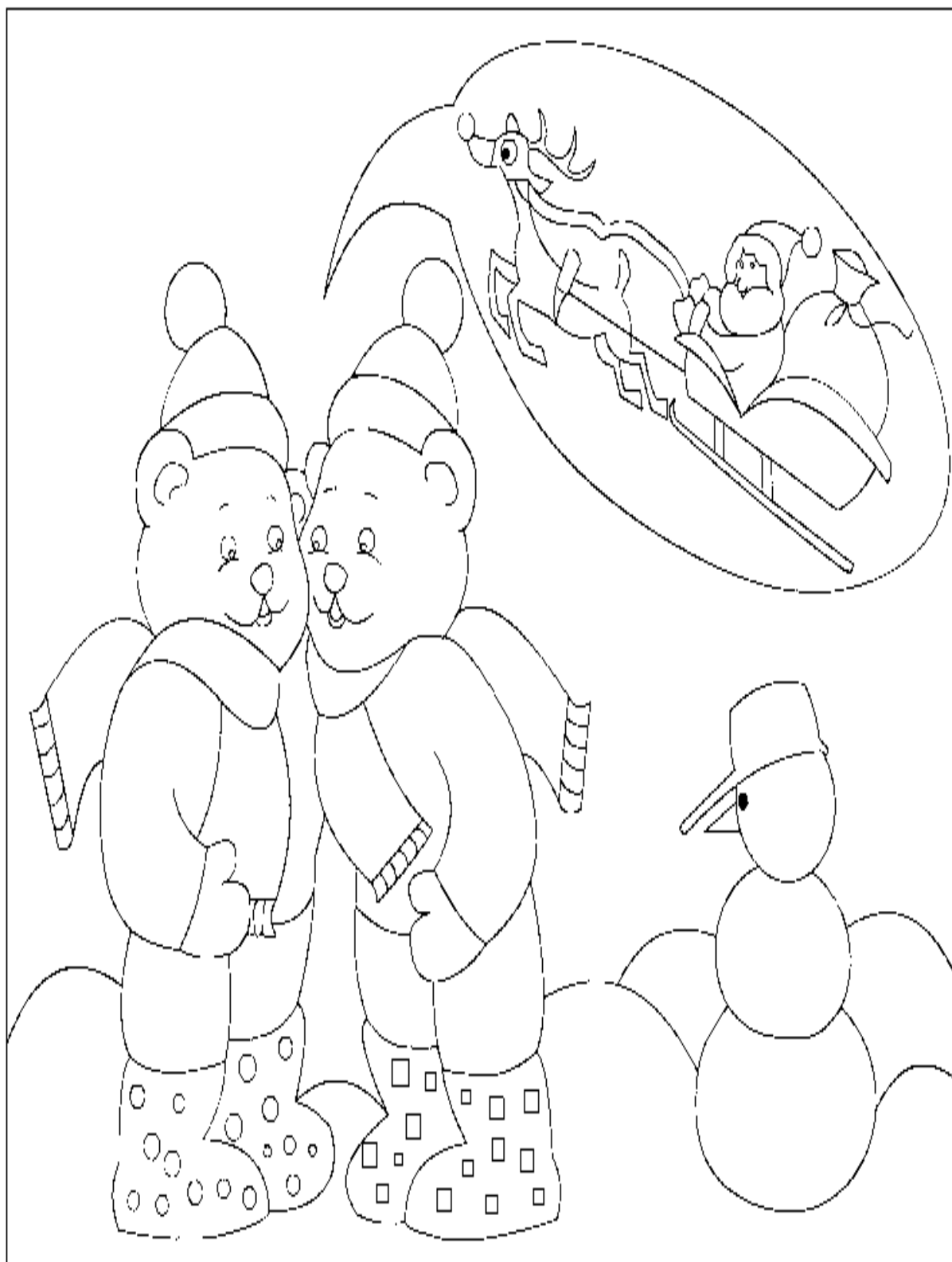

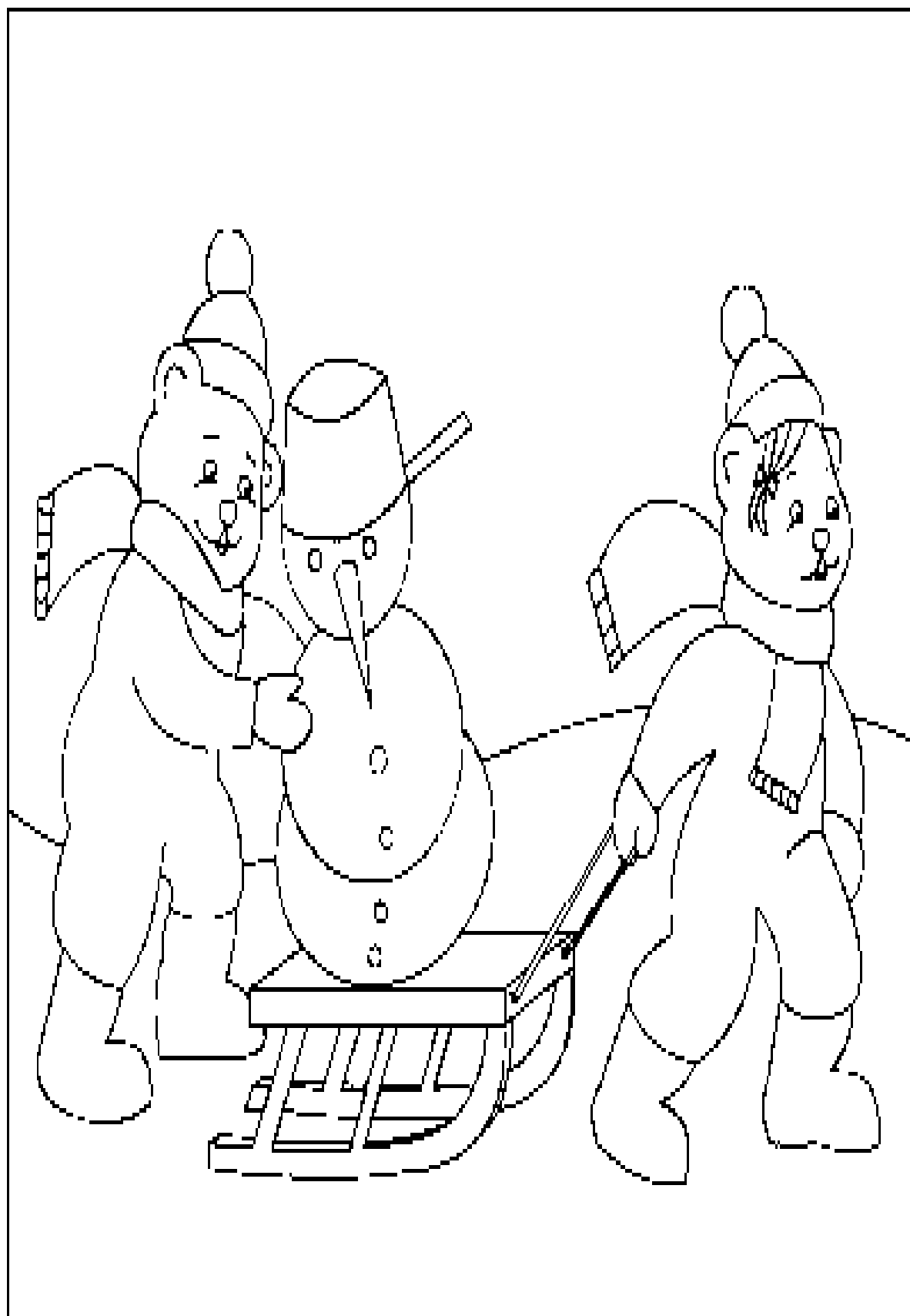
Gerbera se udă regulat și din abundență, dar aveți grijă ca rădăcinile să nu stea în umezeală. Din când în când, pentru a "spăla" pământul, udați cu multă apă și lăsați-l să se scurgă în.

Înainte de plantare nu este nevoie neapărat să adăugați în pământ materiale organice.

Eleva, F. A.

Să desenăm împreună!

Antrenament

Legenda concursului CANGURUL

Mai demult, exista un singur cangur foarte deștept. Da, chiar așa! Unul singur.

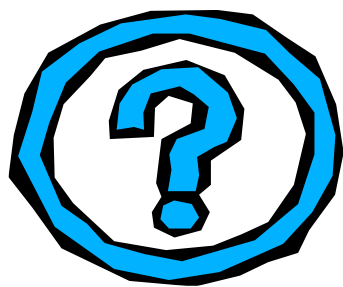
Văzând cum stau lucrurile, el a plecat să caute pe altul ca el, dar a găsit doar copii. I-a învățat tainele matematicii și făceau o dată pe an un concurs numit CANGURUL. Celor mai buni copii li s-a dat simbolic titlul de cangurași.

Așa s-a născut o tradiție – Concursul CANGURUL.

❖ **Stindardul dacilor** era un balaur cu cap de lup cu gura deschisă, confecționat din metal? Fixat într-o prăjină, acest cap de lup avea un sistem ingenios prin care, sub acțiunea curenților de aer, scotea un șuierat înspăimântător. Era un semnal care îi îndemna la luptă pe oștenii geți și speria, totodată, caii adversarilor, neobișnuiți cu un asemenea sunet.

❖ Există o specie de furnici - **furnicile țesătoare** - care își construiesc cuibul dintr-o frunză. Un șir de furnici prinde marginile frunzei, apoi una dintre ele stoarce o larvă pentru a obține un fir mătăsos și lipicios. Acesta lipește împreună marginile frunzei. Prădătorii nu găsesc furnicile care trăiesc în siguranță în interiorul frunzei.

❖ Un rechin din specia **marele alb** are peste 3000 de dinți? Fiecare dinte este mai lung decât degetul unui copil.

Rubrica părinților

CUM PĂSTRĂM SĂNĂTATEA DINȚILOR NOȘTRI?

În fiecare zi, dinții noștri sunt atacați în mod constant de o serie de acizi dăunători care pot provoca apariția cariilor și, în timp, a unor afecțiuni dentare, grave.

Principala măsură de protecție împotriva acestor atacuri o reprezintă periajul. De aceea este foarte important ca periajul să se realizeze corect, sub îndrumarea părinților și să asigure o curățare eficientă a dinților și gingiilor.

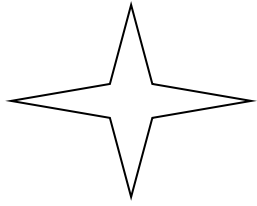
Nu numai pasta de dinți este importantă, ci și periuța. Trebuie folosită o periuță cu păr moale, de nailon, cu fire rotunjite la capete.

Periuța trebuie schimbată la fiecare trei- patru luni.

IATĂ CÂTEVA SFATURI DE CARE TREBUIE SĂ ȚINEȚI SEAMA:

1. Trebuie să vă spălați pe dinți cel puțin de două ori pe zi, în special după mese. Periați - vă dinții cu atenție.
2. Începeți cu partea de sus a dinților. Periați partea exterioară a dinților și continuați cu partea interioară, acționând periuța cu mișcări circulare. Periați molarii pe o singură parte și continuați cu restul dinților de sus.
3. Periați partea din față a dinților mandibulei cu o mișcare circulară. Procedați la fel cu partea din interior.
4. Ține-ți periuța de dinți într - o poziție verticală, pentru a peria mai bine spațiile dintre dinți.
5. La final, periați cu atenție suprafața orizontală (mușcătura) a dinților.
6. Periați dinții premolari și molari, mișcând periuța în plan orizontal, dinspre partea frontală, într - o mișcare de du – te – vino.
Ținând cont de aceste sfaturi, veți putea avea dinți frumoși și sănătoși.

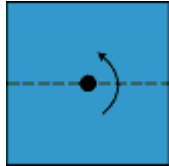
Medic stomatolog

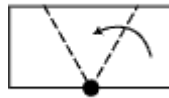
Joacă-te cu noi!

STELUȚE DE CRĂCIUN

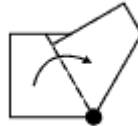
Se pleacă de la formele următoare:

D – 1
MODEL -1

D – 2

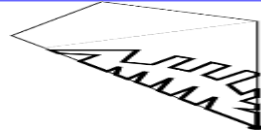
D – 3

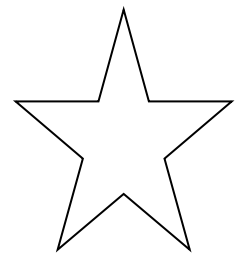
D – 4

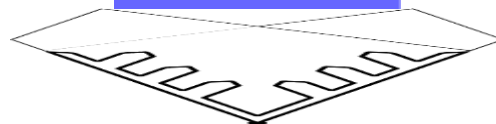
D – 5

forma de bază d – 5

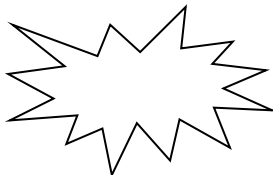

MODEL – 2

forma de bază D –

MODEL – 3

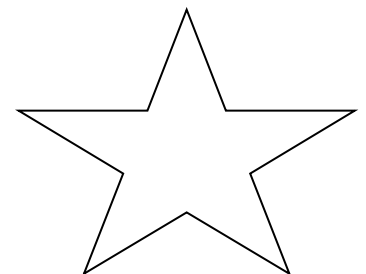
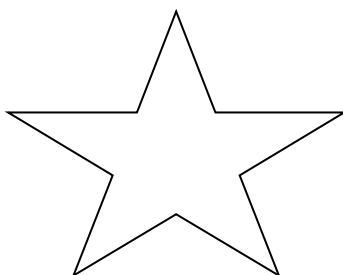

forma de bază D – 4

MODEL – 4

forma de bază D - 4

COLECTIVUL DE REDACȚIE :

**Coordonator :
Prof. Imbri Florentina - Daniela**

Elevii clasei a IV a

**C. D. R
F. A. M.
L. A.
M. A. R.
N. A. A.
S. A. D.
Ș. R. C.
T. L. T. M.**

**Tehnoredactare:
Imbri Florentina - Daniela**

SĂRBĂTORI FERICITE!

În numărul viitor:

- **Evenimente**
- **Din viața animalelor**
- **Să ne cunoaștem trecutul!**
- **Orizontul ce ne înconjoară**
- **Jocuri**
- **Integrame & Rebusuri**
- **Povești**